

De vraag

Mijn teen raakt het water, het voelt koud.
Het went straks wel. Ik houd van zwemmen,
maar het voelt soms ook dubbel. Voor mij
is het water een vriend; voor velen is het
echter het einde van hun
leven geweest.

Ik duik. Het water vloeit langs mijn lichaam. Het is verkoelend. Het is warm de laatste dagen, bijna 30 graden. Als mijn hoofd boven water komt, word ik nog natter gespetterd. Ik spetter terug. Mijn vrienden kijken mij vrolijk aan, ik lach terug. De lach is echt, ik heb plezier, maar soms houdt die ene vraag me bezig. Hoe zouden alle mensen die verdronken zijn, zich gevoeld hebben vlak voordat ze stierven? Er komt gelijk een kriebel in mijn buik. Ik word er misselijk van. Misschien waren ze wel net zo vrolijk aan het zwemmen als wij nu. Een nieuwe spetter in mijn gezicht; er wordt geroepen dat ik niet zo moet dromen.

Vanaf rechts vliegt een bal naar me toe, ik vang hem, gooi hem weg en duik weer onder water. Daar waar ik niemand kan horen en niemand mij kan horen. Ik kijk eens rond, ik zie niets dan alleen een beetje groenig water. Logisch. We zwemmen in een rivier, die is nooit helemaal schoon. Blijkbaar zwom ik een beetje aan het oppervlak, want er ketst een bal op mijn rug. Als ik omhoog kom, kijken mijn vrienden me lachend aan. Ze vragen of ik nog mee wil doen, of lekker ga verdrinken. Er schiet een steek door me heen. Ik zeg dat ik natuurlijk mee wil doen. De bal gaat van de ene naar de andere kant.

Lara Krijgsman

Winnaar GLP 2022, 12 t/m 15 jaar

Dan hebben we er geen zin meer in. Mijn vrienden vragen of we op het strandje zullen gaan liggen. Nee. Ik niet. Ik blijf. Een antwoord vinden op mijn vraag. Geen letterlijk antwoord natuurlijk. Maar denken, verder denken.

Ik duik weer. Onderwater voel ik me veilig. Het water houdt me stevig beet. Hoe veilig is water echt? Als ik bijna geen adem meer heb, steek ik mijn hoofd boven water. Als ik naar de lucht kijk, zie ik grijze wolken aan komen drijven. De sfeer slaat om. Er vaart een boot langs. Of een schip. Hoe je het wil noemen. Hoge golven overspoelen me bijna, ik kan even niet meer bij de grond. Mijn vrienden roepen dat ik maar beter kan komen.

Ik kom. Ik sta op een steen. Even voel ik een steek door mijn voet. Als ik uit het water stap, zie ik een golvende rivier en daarboven grijze wolken. Dat wat een uur geleden zo vredig was, verandert in een donker, dreigend schilderij. Ja, zo zou ik het noemen. Een antwoord op mijn vraag heb ik niet gevonden. Op het moment dat mijn vrienden roepen om te gaan, breekt de zon weer door. Het water wordt weer uitnodigend. Ik draai me om en beslis dat ik het antwoord op mijn vraag ook niet wil weten.